Srećko Bradić

u povodu 50. rođendana

Zagreb
Srijeda, 6. studenoga 2013., 20 sati
Muzej Mimara

Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus d.o.o.

Srećko Bradić

Raspored

Etide za klavir (praizvedba)
Salto vitale
Salto mortale

Damir Gregurić, klavir

6. zagrebački koncert — Concerto da chiesa, za gudače i čembalo

Zagrebački solisti
Pavao Mašić, čembalo

***

Dosada, za sopran i klavir, na stihove Željka Grabarevića

Imam vremena.
Sutra ću umrijeti,
ali nigdje ne kasnim.
Učinio sam sve
što sam mogao
i sve sam stigao.
Sve vrijeme svijeta
pjeva mi u ušima
i malo mi je dosadno.

Smiri se srce, neka trenutak rastanka bude blag, za sopran i klavir, na stihove Rabîndranâtha Tagore (praizvedba)

Smiri se srce neka trenutak rastanka bude blag,
Neka ne bude smrt, nego punina.
Neka se ljubav pretoči u sjećanje, a patnja u pjesme.
Neka se let nebosklonom završi sklapanjem krila nad gnijezdom.
Neka posljednji dodir tvojih ruku bude nježan kao cvijet noćnik.
Zastani tiho, na tren, divni svršetku, i posljednju riječ reci u šutnji.
Ja ti se klanjam i podižem svjetiljku da ti osvijetli put.

(*Prevela: Vesna Krmpotić*)

Martina Zadro, sopran
Lana Bradić, klavir

Pogledom očiju svojih mogla bi oteti sve blago pjesama, za bas i klavir, na stihove Rabîndranâtha Tagore

Pogledom očiju svojih mogla bi oteti sve
blago pjesama i glazbala pjesničkih, ljepotice!
Ali jer nemaš sluha za pohvale njihove,
upravo zato ja dolazim da ti hvalu reknem.
Do nogu bi svojih mogla poniziti najoholije
glave na svijetu.
Ali jer baš one što ne stekoše slave odabra za
dragane svoje da te slave, dođoh ja da te slavim.
Savršenstvo bi ruku tvojih uzveličalo slavu
sjaja kraljevskoga dodira svojim.
Ali jer se ti njima služiš da prašinu obrišeš, i
da skromni dom svoj očistiš,
strahopočitanjem me ispunjaš.

(*Preveo: Marko Grčić*)

Giorgio Surian, bas
Lana Bradić, klavir

Sinfonietta za gudače (praizvedba)

Zagrebački solisti

Violine
Sreten Krstić, koncertni majstor
Karlo S. Fio
Krunoslav Marić
Đana Kahriman
Mislav Pavlin
Saki Kodama
Ivan Zečević

Viole
Hrvoje Philips
Vladimir Kossjanenko

Violončela
Smiljan Mrčela
Zlatko Rucner
Jasen Chelfi

Kontrabas
Mario Ivelja

Kako 2013. godine, nakon svega što su razne glazbe do sada prošle, odrediti stil pedesetogodišnjega skladatelja? Ma što držali stilom, te pojmovne konvencije koju se sve manje propitkuje, i to ne bez razloga, on naposljetku može biti samo onaj *osobni*.

Bez obzira postavlja li Srećko Bradić sebi gornje pitanje ili ne, pokušajmo na njega odgovoriti. Nemam aspiraciju začinjati nešto što bi podsjećalo na adornovsku glazbenu fiziognomiku (tj. vještinu prepoznavanja glazbe po fizionomiji glazbenika), premda i stil može biti predmet fiziognomike ali bi ga onda trebalo determinirati širom količinom podataka, npr. onih biografskih, onih kontekstualnih (koji bi se ticali obrazovanja i utjecaja), onih koji se tiču poimanja glazbe (ili glazbi) itd. Možda bi bilo uputno razmotriti i ove pozadine Bradićeve glazbe, no za to ovdje nemamo prostora, a to bi zasigurno nadišlo cilj i namjeru ove kratke rasprave.

Osobni stil u Bradićevoj glazbi određen je njegovim specifičnim poimanjem i tretiranjem zvuka, funkcionalizacijom toga zvuka (koncertantnim ili kvazi koncertantnim) nadmetanjem. Nije stoga čudo da je "koncert" itekako čest u naslovima nekih njegovih, čini mi se, naročito bitnih opusa: npr. u Koncertu za violu, violončelo i orkestar (2002), u Koncertu za klavir i orkestar (2003), u Koncertu za flautu i orkestar (2010), u *6. zagrebačkom koncertu* (*Concerto da chiesa*) (2011). Pogrešno bi bilo pomisliti da je ovakvo Bradićevo obraćanje tradiciji koncerta posljedica nekoga neo– postupka, upravo suprotno. "Koncert" njemu jest nadmetanje ali je ono uvijek, pa i u svakoj pojedinačnoj gore navedenoj skladbi, postupak koji je posve udaljen od tradicije zato što operira vlastitom, izvornom koncepcijom zvukovnosti, odnosno suprotstavljanjem i supostavljanjem različito gustih zvukovnih masa

koje se u svakoj skladbi suprotstavljaju i supostavljaju na različite načine. Možda su očiti obrasci te zvukovnosti dvije Bradićeve skladbe koje nisu "koncerti", ali su čisti uzorci zvukovnosti kojoj teži: *Homo erectus* (2003) i 1. simfonija (2010–2012), obje za orkestar. Dok *Homo erectus* rabi široku paletu orkestralnih boja u kontrastnim odnosima koji cijeloj skladbi podaruju karakterističnu dinamičnost (donekle sličnu onoj koja proizlazi iz načela nadmetanja), 1. simfonija je peterostavačna s čak dvije potpuno različite pasakalje (2. i 3. stavak) i stanovitom aluzijom na skerco u 4. stavku koji je naslovljen *Railway Allegro* i koji zbog toga ne bježi od stanovite deskriptivnosti. Ali pozivanje na simfoniju u naslovu svejedno je čisti geg, nikakav pokušaj revitalizacije tradicionalne višestavačne forme. Za razliku od skladbe *Homo erectus*, koja je monolitni uzorak određene vrste zvukovnosti, 1. je simfonija, vjerojatno i zbog višestavačnosti, po zvukovnosti šarolikija pa nas i tako upozorava koliko je Bradiću instrumentalni/orkestralni zvuk važan kao temeljna glazbena supstanca. A ne smijemo onda previdjeti ni njegovu operu *Crux dissimulata* (2008–2009) u kojoj baš duboki zvuk limenih puhača često očito podupire mračni, morbidni sadržaj libreta.

No, vratimo se Bradićevu "koncertantnome nadmetanju" kao odlici njegova osobnoga stila. Ne može se ne uočiti stanovitu podudarnost između Koncerta za flautu i *6. zagrebačkog koncerta*, ma koliko nam se to neobično činilo. Naime, u obje se skladbe ne rabi veliki orkestar, štoviše promjenljiva je i uloga solističkog instrumenta (ili solističkih instrumenata). U Koncertu za flautu flauta jest najsamostalnija kao solistički instrument, ali se povremeno i neki instrumenti u ansamblu tretiraju ili solistički ili pak u dijalogu s flautom. Čini se kao da je Koncert koncipiran tako da je flauta (s različitim artikulacijama) njegova zvukovna jezgra koju se stalno oplahuje ostalim instrumentima u ansamblu. A u *6. zagrebačkom koncertu* Bradić iz Zagrebačkih solista odabire dvije viole, tri violončela, kontrabas i čembalo i podvrgava ih izuzetno atraktivnome koncertantnom nadmetanju. Ni u jednom, a ni u drugom koncertu zvuk nije "orkestralan", ali njegov tipični karakter proizlazi iz raznih vrsta nadmetanja — kao da je riječ o eksperimentu s artikulacijom velikoga zvuka u malim instrumentalnim ansamblima. Opet je tu na drugačiji način dramaturški zanimljiva dispozicija Koncerta za klavir i orkestar s perkusivnim klavirom i pretežito masivnim zvukom orkestra. No, kraj Koncerta jest razrješenje: klavir ostaje posve sam i ponaša se kao da ne zna kako bi dalje bez podrške orkestra. A Koncert za violu, violončelo

i orkestar opet je izuzetno zanimljiv zbog istaknute ekspresivne melodioznosti koja će posebno zablistati u izrazitoj liričnosti solodionica u drugome stavku. Orkestar je tu posve u pozadini!

Možda će se učiniti da ovaj Bradićev jubilarni autorski koncert "bez orkestralnoga zvuka" ne može biti dostojna reprezentacija njegova osobnog stila što smo ga prethodno pokušali determinirati. No, u programu ovoga koncerta kriju se i neki izvanglazbeni elementi tog osobnog stila! Klavirske etide plod su njegove dugogodišnje suradnje s Damirom Gregurićem (koji je solist i u Koncertu za klavir i orkestar), a solopjesme otkrivaju naklonost prema određenim vrstama pjesničkih predložaka. Jest da to nije glavnina Bradićeva opusa, no put svakako ostaje otvoren!

Nikša Gligo

Srećko Bradić (Samobor, 1963.), diplomirao je glazbenu kulturu, a zatim i kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu prof. Stanka Horvata. Predaje teorijsko–glazbene predmete na Odjelu za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije u Zagrebu. Dobitnik je nekoliko nagrada, a njegove kompozicije izvode brojni solisti, ansambli i orkestri. Svojim kompozicijama značajno je prisutan kako u Hrvatskoj tako i u inozemstvu. U njegova važnija djela ubrajaju se *Penetration* za klavir i gudački orkestar, *Credo* za soliste, zbor i orkestar, Koncert za klavir i orkestar, Koncert za violu, violončelo i orkestar, *Concerto da Chiesa* (*6. zagrebački koncert*), *Homo erectus* (*Salutes to Europa*), Koncert za flautu i orkestar, opera *Crux dissimulata* i 1. simfonija.

Popis skladbi Srećka Bradića:

6 bagatela, za klavir (1992.)
Penetration, za klavir i veliki gudački orkestar (1993.)
Lost Music, za puhački kvintet (1994.)
For Strings, za 12 gudača ili gudački orkestar (1994.)
Credo, za soliste,zbor i orkestar(1994.)
Banana, za tamburaški orkestar (1995.)
Venery, za veliki orkestar (1996.)
Trio, za violinu, violu i violončelo (1996.)
Totenfinger, za orgulje (1996.)
La femme, za sopran i orkestar (1997.)
1. gudački kvartet (1999.)
2. gudački kvartet (2001.)
Koncert za violu, violončelo i orkestar (2002.)
Koncert za klavir i orkestar (2003.)
Homo erectus, za orkestar (2003.)
Kiša, *Dosada*, dvije pjesme za sopran i klavir (2005.)
Potonuli križ, za gitaru (2008.)
Crux dissimulata, opera (2008. — 2009.)
Air, za dvije flaute, vibrafon i kontrabas (2009.)
Koncert za flautu i orkestar (2010.)
6. zagrebački koncert. Concerto da chiesa, za gudače i čembalo (2011.)
1. simfonija (2010.–2012.)
Pogledom očiju svojih mogla bi oteti sve blago pjesama..., za mezzosopran i klavir (2012.)
Septet za kuju, za flautu, klarinet, trombon, marimbu, klavir, violu i kontrabas (2013.)
Etide za klavir (2013.)
Smiri se srce, neka trenutak rastanka bude blag, za sopran i klavir (2013.)
Sinfonietta za gudače (2013.)

Pijanist Damir Gregurić rođen je u Slavonskom Brodu 1967. godine. Studirao je na muzičkim akademijama u Sarajevu i Zagrebu. Još za vrijeme studija nastupa na mnogobrojnim koncertima. Uz solističke nastupe, surađuje i s brojnim instrumentalistima, pjevačima, plesačima, glumcima te kao član dueta, komornih ansambala, orkestara i raznih kazališnih, radijskih i televizijskih projekata. Nastupao je kao solist sa Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom Hrvatske radiotelevizije, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, Simfonijskim orkestrom Muzičke akademije u Zagrebu te Filharmonijom iz Thüringena. Svirao je u brojnim orkestrima (Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije, Orkestar HNK u Zagrebu) i raznim komornim ansamblima, poput Cantus Ansambla. Surađujući sa Simfonijskim orkestrom Hrvatske radiotelevizije od 1996. godine, osim snimanja izvedbi pojedinih skladbi, sudjelovao je i u nastajanju i izvođenju predstava, radiodrama i televizijskih serija. Rezultat je tih suradnji i desetak projekata, među kojima i nekoliko produkcija nijemog filma u kojima se iskazao kao umješni improvizator. Za vrijeme studija u Zagrebu radio je kao korepetitor u baletu Hrvatskog narodnog kazališta te kao nastavnik glasovira u osnovnoj glazbenoj školi u Rogaškoj Slatini u Sloveniji. Nakon diplome 1992. godine upisuje poslijediplomski studij klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. P. Gvozdić, a 1994. godine postaje njezin asistent. U to vrijeme radi u Slavonskom Brodu u srednjoj školi kao prof. glasovira i kao korepetitor gudačkih instrumenata u Glazbenoj školi Pavla Markovca. Ističe se kao interpret suvremene hrvatske i svjetske glazbe te redovito nastupa na Muzičkom biennalu Zagreb i Međunarodnoj glazbenoj tribini HDS–a. Zaposlen je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 1996. godine honorarni je član Zagrebačke filharmonije, s kojom sudjeluje u izvedbama gotovo cijelog orkestralnog repertoara s obligatnim glasovirom, prema potrebi izvodeći i dionice čeleste, orgulja i čembala.

Sopranistica Martina Zadro jedna je od vodećih hrvatsko–slovenskih opernih umjetnica mlađe generacije. Pobjednica je međunarodnih pjevačkih natjecanja *Lucia Popp* i *Antonin Dvořák.* Bila je jedna do posljednjih učenica legendarne talijansko–američke sopranistice Anne Moffo. Pjevanje je diplomirala i magistrirala u razredu prof. Snježane Bujanović–Stanislav na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Na Sveučilištu za glazbu i scenske umjetnosti u Grazu završila je specijalistički studij iz Lieda i oratorija u razredu prof. Gerharda Zellera, potom se nastavila usavršavati kod znamenite slovačke pedagoginje Eve Blahove i hrvatskog nacionalnog opernog prvaka Vitomira Marofa te u New Yorku pod pedagoškim vodstvom Anne Moffo. Martina Zadro debitirala je 1995. godine na sceni Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu i vrlo se brzo dokazala kao cjelovita scenska osobnost i profinjena koncertna pjevačica. Okosnicu njezinog velikog opernog repertoara čine uloge: Violetta (G. Verdi: *La Traviata*), Mimi (G. Puccini: *La Boheme*), grofica Almaviva i Susanna (W. A. Mozart: *Figarov pir*), Micaëla (G. Bizet: *Carmen*) i Pamina (W. A. Mozart: Čarobna frula). Upravo je s tim ulogama kontinuirano prisutna i na međunarodnoj opernoj sceni, na pozornicama kao što su Teatro Municipal u Santiagu, Teatro Campoamor u Oviedu, Teatro Municipal u Limi, Zemaljsko kazalište u Salzburgu, Národni divadlo i Državna opera u Pragu, Bunkamura Orchard Hall u Tokiju, operni festival u Longboroughu i drugi. Na tim je pozornicama umjetnica opetovano surađivala s uglednim opernim dirigentima kao što su Yves Abel, Peter Feranec, Tomáš Netopil, Loris Voltolini, Elio Boncompagni, Dieter Rossberg, Gianluca Marcianò, Johannes Wildner. Martina Zadro prvakinja je Opere Slovenskog narodnog gledališča u Ljubljani gdje je kao nositeljica repertoara ostvarila brojne glavne uloge. Europski glazbeni kritičari visoko su ocijenili Martininu kreaciju uloge Armgard u *Rajnskim nimfama,* prvoj operi Jacquesa Offenbacha koja je u Ljubljani doživjela svjetsku praizvedbu. Na koncertnom podiju Martina Zadro nastupa na renomiranim festivalima kao što su Praško proljeće, Dvořákova Praha, Varaždinske barokne večeri i bejrutski Al Bustan Festival, s uglednim simfonijskim orkestrima — Češkom filharmonijom, Praškom filharmonijom, Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom Hrvatske radiotelevizije, Slovenskom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom Radiotelevizije Slovenija, Orkestrom gruzijske Opere — pod ravnanjem niza istaknutih dirigenata: Milana Horvata, Vladimira Kranjčevića, Vjekoslava Šuteja, Aleksandera Rahbarija, Massima Zanettija, Ilana Vol-

kova, Sergea Bauda i Davida de Villiersa. Tijekom studija Martina Zadro dobila je Rektorovu nagradu Sveučilišta u Zagrebu, Dekanovu nagradu zagrebačke Muzičke akademije, Nagradu *Marija Borčić* i Nagradu Hrvaskog glazbenog zavoda, a njezini visoko profesionalni scenski i koncertni dosezi potom su joj priskrbili tri značajna strukovna priznanja — Nagradu hrvatskog glumišta, Nagradu *Marijana Radev* i Nagradu *Milka Trnina*. Od 2005. godine Martina Zadro uspješno se bavi pedagogijom kao izvanredna profesorica na pjevačkom odsjeku Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu.

Giorgio Surian nakon rodne Rijeke glazbeno obrazovanje stekao je na Muzičkoj akademiji u Ljubljani i konzervatorijima u Trstu i Padovi, a usavršavao se u prestižnoj školi milanske operne kuće La Scala. Već kao dvadesetogodišnjak debitirao je u HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, a veliku međunarodnu karijeru nastavio je na najvećim pozornicama svijeta, kao što su milanska Scala, Metropolitan, Staatsoper u Beču, Arena u Veroni, Opera National u Parizu, Royal Opera House u Londonu, El Liceu u Barceloni, Teatro Bolshoy u Moskvi, Teatro Real u Madridu, Festival u Salzburgu i druge. U Hrvatskoj, osim u riječkoj, gostovao je u zagrebačkoj operi, u Splitu te na Dubrovačkim ljetnim igrama. Tijekom svoje bogate karijere, zahvaljujući nevjerojatnom rasponu glasa, ostvario je preko 160 basovskih i bas–baritonskih uloga. Kao basso profondo istaknuo se u ulogama Fiesca (Simon Boccanegra), Senece (Krunidba Popeje), Polifema (Acis, Galatea i Polifemo) i drugima; kao basso cantabile pjevao je u operama Ernani, Attila, Nabucco, Don Carlos, Lombardijci, Luisa Miller, Sicilijanske večeri, Moć sudbine, Anna Bolena, Don Sebastian, Lucrezia Borgia, Marino Faliero, Mjesečarka, Lucia di Lammermoor, Puritanci, Norma, Maometto II, Mojsije; a kao bas–bariton u operama Faust, Faustovo prokletstvo, Hoffmannove priče, Robert le diable, i drugima. Kao bariton zablistao je u operama Falstaff, Tosca, Gianni Schicchi, Carmen, Ukleti Holandez, Pirata, Francesca da Rimini, i drugima. Zahvaljujući izvrsnom glumačkom talentu istaknuo se u nizu komičnih opera, kao što su Seviljski brijač, Ljubavni napitak, Don Pasquale te Put u Reims. Nastupao je pod glazbenim vodstvom najvećih dirigenata kao što su Claudio Abbado, Carlos Kleiber, Riccardo Muti, Seiji Ozawa, Lovro Matačić, Lorin Maazel, Zubin Mehta i Placido Domingo, a surađuje s vrhunskim

redateljima kao što su Franco Zeffirelli, Ugo De Ana, Luca Ronconi, Werner Herzog, Chris Kraus, William Friedkin, Andrei Konchalovsky, kao i s najvećim opernim zvijezdama. Pedagošku karijeru razvija od 2008. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Za doprinos glazbenom stvaralaštvu odlikovan je 1996. godine Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića, a iste godine dobiva Nagradu *Orlando* za najbolja dostignuća u glazbenom, odnosno dramskom programu Dubrovačkih ljetnih igara te Nagradu Varaždinskih baroknih večeri. Godine 2006. prima Nagradu *Milan Pihler* za ulogu Don Alfonsa u opernoj predstavi *Così fan tutte*, 2008. godine Nagradu *Mario Tiberini* te 2009. godine Nagradu *Milka Trnina*. Godine 2012. nagrađen je Nagradom *Vladimir Ruždjak* za ulogu Dulcamare u operi *Ljubavni napitak* u zagrebačkom HNK.

Pijanistica Lana Bradić rođena je u Zagrebu gdje na Muzičkoj akademiji završava studij glasovira u klasi profesora Stjepana Radića. Tijekom studija, a i kasnije, redovito odlazi u Graz na Hochschule für darstellende Kunst kod prof. G. Zellera gdje sudjeluje na satovima korepeticije i interpretacije Lieda i stiče veliko iskustvo na tom području. Aktivno sudjeluje na brojnim seminarima Lieda kod prof. G. Zellera i K. Richtera, pokazuje velik interes i svojstven senzibilitet prema solo popijevci. Surađuje s mnogim renomiranim opernim pjevačima (G. Surian, M. Zadro, D. Šeparović Mušović, B. Martinović i drugi). Na Muzičkoj akademiji zaposlena je na Odjelu za solo pjevanje kao viši umjetnički suradnik –korepetitor. Nastupa na brojnim koncertima i festivalima diljem Hrvatske i Europe.

Ansambl Zagrebačkih solista osnovan je 1953. godine u okviru Radio–televizije Zagreb, pod umjetničkim vodstvom glasovitoga violončelista Antonija Janigra. Tijekom više od pet desetljeća — pod umjetničkom palicom jednako znamenitih koncertnih majstora, poput Tonka Ninića, Dragutina Hrdjoka, Anđelka Krpana i Borivoja Martinića–Jerčića — Zagrebački solisti odražavaju kvalitetu muziciranja na zavidnoj razini, a koju redovito prezentiraju i na prestižnim svjetskim koncertnim pozorni-

cama. Do sada su Zagrebački solisti održali preko 3500 koncerata na svim kontinentima, u najvećim svjetskim centrima i najslavnijim koncertnim dvoranama kao što su, Musikverein (Beč), Concertgebouw (Amsterdam), Royal Festival Hall (London), Berlin Philharmonic Hall, Tchaikowski Hall (Moskva), Santa Cecilia (Rim),Carnegie Hall (New York), Opera House (Sydney), Victoria Hall (Ženeva), Teatro Real (Madrid), Teatro Colon (Buenos Aires) itd. Redovito su gostovali na najpoznatijim glazbenim festivalima poput onih u Salzburgu, Pragu, Edinburghu, Berlinu, Bergenu, Barceloni, Istanbulu, Pradesu Ossiachu, Dubrovniku i drugdje, a uz njih su muzicirali brojni ugledni solisti, primjerice — Henryk Szeryng, Alfred Brendel, Christian Ferras, Pierre Fournier, Leonard Rose, James Galway, Jean–Pierre Rampal, Aldo Ciccolini, Katia Ricciarelli, Lily Laskine, Zuzana Ružičkova, Mario Brunello, Isabelle Moretti, Guy Touvron i mnogi drugi. Zagrebački solisti izvode repertoar koji uključuje barokna, klasicistička, romantička, ali i djela suvremene glazbe, s posebnom pažnjom usmjerenom na aktualizaciju ranijih, ali i predstavljanje mlađih generacija hrvatskih skladatelja. Snimili su više od sedamdeset nosača zvuka, i to za kompanije poput kuća Vanguard, EMI, ASV, Eurodisc, Melodia, Hispa–vox, Pickwick i Croatia Records. Od recentnijih se izdanja ističe nosač zvuka s djelima Ernesta Cordera, a koji su snimili s istaknutim solistima — violinistom Guillermom Figueroom te gitaristom Pepeom Romerom (kuća Naxos, 2010.), a koji je i nominiran za nagradu Latin Grammy. Ansambl je ove godine također snimio i kompaktni disk s djelima Borisa Papandopula, u suradnji s pijanistom Oliverom Triendlom, čije se objavljivanje očekuje u proljeće 2014. godine. Zagrebačkim solistima dodijeljene su mnoge visoke nagrade i priznanja, među kojima se ističu: prva nagrada u Mar del Plati (za album Koncerti 18. stoljeća), Medalja Pablo Casals, Medalja Elisabeth Sprague Coolidge (za izvođenje suvremene glazbe), Nagrade Vladimir Nazor, Milka Trnina, Josip Štolcer Slavenski za najbolju izvedbu djela hrvatskog skladatelja; zatim Nagrade Ivan Lukačić Varaždinskih baroknih večeri, Villa Manin, UNESCO, Nagrada grada Zagreba, Srebrni kompakt disk diskografske kuće Croatia Records, Orden za zasluge naroda sa srebrnim zracima, Plaketa Grada Zagreba, više hrvatskih diskografskih nagrada Porin (1994. godine za životno djelo), Srebrna plaketa Hrvatske glazbene mladeži i brojne druge. Tijekom Domovinskoga rata Zagrebački solisti održali su sedamdesetak dobrotvornih koncerata (za grad Dubrovnik, za porušene glazbene škole u Hrvatskoj, srušenu zgradu HNK u Osijeku, Dječju bolnicu Zagreb, za brojne razorene hrvatske spomenike i dr.), a izveli su

i velik broj svečanih koncerata povodom predstavljanja nove hrvatske države. U 2010. godini ansambl je nagrađen Nagradom Orlando Grand Prix za osobite umjetničke doprinose u ostvarenju cjelokupnoga programa Dubrovačkih ljetnih igara. Od jeseni 2011. godine Zagrebački solisti nastupaju pod umjetničkim vodstvom glasovitoga francuskog violončelista Marca Coppeya te uz violinista Sretena Krstića kao koncertnoga majstora. Šezdeset godina uspješnoga djelovanja ovoga renomiranog hrvatskog ansambla klasične glazbe može se zahvaliti brojnim sjajnim glazbenicima koji su, u određenome razdoblju, zauzimali mjesto članova Zagrebačkih solista, a ono što sve članove — prošle, sadašnje i buduće, sasvim sigurno ujedinjuje, jest vrhunska razina i disciplinirano u vještini kojom se bave te nepresušan entuzijazam i ljubav prema glazbi, a napose komornome muziciranju.

Nakladnici:
Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus d.o.o.

Za nakladnike:
Antun Tomislav Šaban
Mirjana Matić

Urednik:
Nikša Gligo

Lektorica:
Tea Sabol

Fotografija:
Krunoslav Solenički

Likovna i grafička oprema:
Luka Gusić

Tisak:
Flyer
Zagreb, 2013.

Koncert je ostvaren uz potporu Ministarstva kulture Republike Hrvatske i Gradskog ureda za obrazovanje, kulturu i šport Grada Zagreba.